

Arrest

**nr. 340 681 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2026 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2026 om 14.00 u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. EL BOUAZATI, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 8 oktober 2022 te Warschau in het huwelijk met zijn Poolse partner.

1.2. Verzoeker diende op 27 februari 2025 in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Poolse echtgenote, maar sinds juni 2025 was er geen gezamenlijke vestiging meer.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 26 augustus 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die niet werd aangevochten.

1.4. Verzoeker kwam op 2 februari 2026 zijn gestolen portefeuille ophalen in het politiekantoor van Brasschaat en werd bij die gelegenheid geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 2 februari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: B.(...)

Voornaam: Z.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Hij is in het bezit van een vervalLEN Poolse verblijfskaart.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene is het onderwerp van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die aan hem werd betekend op 27.08.2025.

Betrokkene verklaart dat hij naar België is gekomen omdat hij getrouwd was. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de betrokkene sinds 09.06.2025 niet meer samenwoont met zijn partner. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij gescheiden is.

Betrokkene verklaart een neef in België te hebben. Dit familielidmaatschap ontslaat de betrokkene echter niet van de verplichting om zich op legale wijze naar België te begeven en daar te verblijven.

Betrokkene verklaart een zenuwziekte te hebben (echter geen medicatie bij). Het dient opgemerkt te worden dat artikel 3 van het EVRM niet het recht garandeert om op het grondgebied van een staat te verblijven louter omdat die staat betere medische zorg kan bieden dan het land van herkomst, en dat zelfs het feit dat uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling vast te stellen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen tegen uitwijzing dwingend zijn – hetgeen in de voorliggende zaak niet blijkt – kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds januari 2025 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op

3° Betrokkene heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

G.(...) M., attaché, de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker wijdt in zijn verzoekschrift geen specifiek hoofdstuk de uiterst dringende noodzakelijkheid. Hij geeft wel een aantal elementen weer die volgens hem het uiterst dringende karakter van zijn vordering onderbouwen. :

“Verzoeker wenst in uiterst dringende noodzakelijkheid de onmiddellijke schorsing te horen uitspreken bij voorraad en motiveert dit verzoek met de volgende elementen:

a.

Aan verzoeker werd een termijn van nul dagen opgelegd om het grondgebied te verlaten (stuk 1), waardoor hij zich in een situatie van dreigende gedwongen verwijdering bevindt. Hij meent evenwel over gegronde redenen te beschikken om beroep in te stellen tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zijn recht op een eerlijk proces ernstig wordt geschonden (art. 8 EVRM). Door een bevel van 0 dagen uit te voeren worden zijn rechten ernstig geschaad om zijn beroepstermijn te kunnen doorlopen en de vernietiging te vragen van het BGV.

b.

Onmiddellijk vertrek materieel onmogelijk

De betrokkene dient het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Er wordt hem geen enkele termijn gegund om de noodzakelijke stappen te ondernemen (zoals het afwachten van een visumbeslissing, het organiseren van zijn vertrek, het beëindigen van zijn huurcontract en het voorbereiden van de vereiste documenten), hetgeen een schending kan uitmaken van het recht op privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

c.

BVG en tenuitvoerlegging ervan bemoeilijkt zijn reeds aangevatte plannen voor vrijwillige terugkeer

De tenuitvoerlegging van het BGV kan de reeds aangevatte plannen voor vrijwillige terugkeer van verzoeker ernstig ondermijnen, aangezien een dergelijk BGV zijn visumprocedure in een andere Schengenlidstaat, in casu Tsjechië, aanzienlijk kan bemoeilijken en zijn recht op een menswaardig leven in het gedrang kan brengen (art. 3 ERM), gelet op zijn voornemen om daar te gaan studeren, nadat zijn toekomstplannen zijn doorkruist door de breuk met zijn toenmalige partner.

d.

BVG en de toepassing van de uitzonderingsprocedure maken een misbruik van procesrecht uit.

De motieven die ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied te verlaten zijn manifest ongegrond en steunen op foutieve vaststellingen die door de Dienst Vreemdelingenzaken zonder moeite hadden kunnen worden nagegaan via het vreemdelingenregister. Het aanwenden van de uitzonderingsprocedure vormt derhalve een misbruik van procesrecht en een schending van de beginselen van zorgvuldigheid en proportionaliteit, aangezien verzoeker hierdoor wordt beroofd van een effectieve mogelijkheid om zijn recht op beroep uit te oefenen en zelfs niet de gunst wordt gegeven van de algemene regel van 30 dagen voor vertrek.

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 februari 2026 te Brasschaat werd geïnterpelleerd door de politie te Brasschaat toen hij zijn gestolen portefeuille kwam ophalen op het politiekantoor. Hij bleek niet (langer) over geldige documenten te beschikken. De gemachtigde van de minister besloot aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (bijlage 13). Verzoeker

mocht na kennisname van het bevel beschikken en maakt thans niet het voorwerp uit van een administratieve detentie of van een andere dwangmaatregel.

2.2.3. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.4. Als de verzoekende partij zich wil bedienen van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, komt het in de eerste plaats aan haar toe om aannemelijk te maken dat een vordering tot (gewone) schorsing en nietigverklaring niet tijdig zou kunnen worden behandeld om het aangevoerde nadeel te vermijden.

Ter terechtzitting wijst de aanwezige raadvrouw erop dat er bij het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Vervolgens stipt zij aan dat er van een vordering tot (gewone) schorsing en nietigverklaring geen schorsende werking uitgaat. Zij beschrijft dat haar cliënt thans voorbereidingen treft om vrijwillig gevolg te geven aan het terugkeerbesluit en dat hij riskeert om opgepakt te worden met het oog op terugleiding.

2.2.5. De Raad wijst erop dat er thans nog geen terugleidingsmaatregel werd genomen. De tenuitvoerlegging van het bestreden bevel is thans niet imminent. Op heden is er (nog) geen sprake van hoogdringendheid. Het loutere gegeven dat verzoeker een terugkeerbesluit betekend kreeg, zelfs zonder vrijwillige vertrektermijn, betekent niet dat zijn (gedwongen) verwijdering van het grondgebied onmiddellijk aan de orde is. Aan de aanwezige raadvrouw wordt uitgelegd dat zij middels de combinatie van een vordering tot (gewone) schorsing en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen alsnog over een schorsend rechtsmiddel beschikt indien de tenuitvoerlegging in de toekomst wel imminent zou worden.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan, waardoor onderhavige vordering dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN